

den trods dens ringe Medlemstal har kunnet udfolde en ikke ringe Virksomhed. Jeg er ganske sikker paa, at den i Fremtiden vil gøre sig fortjent til den Anerkendelse, der nu ydes den, hvis der bliver tilstaaet den Understøttelse fra Staten. Jeg anbefaler derfor mine Meningsfæller at stemme for den Indstilling, som foreligger fra Udvalget angaaende dette Spørgsmaal.

N. P. Jensen: Angaaende Indstilling under Nr. 1 agter jeg at gøre nogle faa Bemærkninger. Maa jeg bringe det ærede Udvalg og den højtærede Landbrugsminister en Tak, Udvalget, fordi det har gjort denne Indstilling, og Landbrugsministeren, fordi han har kunnet modtage den. Jeg har i de Aar, jeg har haft den Ære at repræsentere den Kreds, jeg repræsenterer, og som grænser op til Randers Fjords ene Side, Gang efter Gang haft Lejlighed til at overbringe disse Fiskeres Besværinger til Landbrugsministeren, Besværinger over, at de maa lade alt for mange levende Aal løbe, fordi de ikke naa den i Loven fordrede Størrelse. Jeg maa udtale min Anerkendelse af, at de skiftende Landbrugsministre, vi have haft, have set overordentlig velvilligt paa disse Andragender om Dispensation. Men jeg skal indrømme overfor den højtærede Landbrugsminister, at det er en Uting, naar Sagen stiller sig saaledes, at der idelig og idelig skal gives Dispensationer fra Loven. Enden maa disse Dispensationer inderst inde være uberettigede, eller ogsaa maa Loven paa det vedkommende Punkt være uheldigt affattet og trænge til Ændring.

Jeg forstaar saa udmærket godt, at den højtærede Landbrugsminister trykker sig ved Aar efter Aar vedblivende at give Dispensation fra Loven. Men hvad jeg ser i den Indstilling, som her er foretaget af det højtærede Udvalg, er, at Udvalget henstiller til Landbrugsministeren at tage under Overvejelse, om der ikke var Grund til at søge en reel Forandring i selve Loven, saaledes at Fiskerne paa samme Tid, som de faa deres Interesser varetagne af Ministeren, kunde blive fri for disse kedelige og uendelige Dispensationer. Det er mit Haab, at vi der maa kunne naa til en Ordning, som paa den ene Side ikke ødelægger Fiskeriet i Randers Fjord, thi det kan ingen, heller ikke Fiskerne ønske, men paa den anden Side gør det muligt, at Fiskerne kunde blive nok saa frit stillede som nu. I det Haab vil jeg tillade mig at anbefale at stemme for denne Indstil-

ling. Jeg haaber, at det maa resultere i bedre og rimeligere Forhold ved Fiskeriet i Randers Fjord og maaske ogsaa andre Steder.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): En Opfordring til nu igen at optage Fiskerilovgivningen til Revision tør jeg ikke følge, men med den Begrænsning, som Henvisningen under Nr. 1 giver mig, skal jeg dog sige, at dette Andragende er Undersøgelse og Overvejelse værd. Det har jeg ogsaa udtalt i Udvalget, og det er paa Grundlag af Forhandlingerne der, at Indstillingen er gjort. Det er meget rigtigt, hvad det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen) sagde, at det er en meget vanskelig Ting at give disse Dispensationer fra Bestemmelserne i Loven. Loven fastslaar en Regel, og saa tilføjes der siden hen i Paragraffen, at hvor særlige Forhold tale derfor, kan den paagældende Minister dispensere. Men særlige Forhold, hvad er det for Forhold? Det er yderst vanskeligt for Ministeren at skønne over; naar de særlige Forhold ere saa stærke, at nu maa der gøres Afvigelse fra Lovens Regler. De særlige Forhold kunne ikke være dette, at Fiskerne have en særlig Trang til at fiske paa en bestemt Tid og fiske Undermaalsfisk blot for at eksistere, det kan det ikke være, set fra Fiskerilovens Standpunkt, og det er jo det, Landbrugsministeren skal hævde. Men paa den anden Side: naar der er givet Landbrugsministeren en saadan Dispensationsret, og der fra Fiskerne lyde stærke Klager og kraftige Ønsker om, at han skal benytte denne til deres Fordel — det er maaske fattige Mennesker, som lide Mangel eller Nød, som kun kan afhjælpes ved Dispensationen —, saa siger det sig selv, at det er vanskeligt at sige nej; men paa den anden Side har Lovens almindelige Regel sit stærke Krav paa at blive overholdt. En Undersøgelse og Overvejelse af Andragendet skulde jo gaa ud paa at komme til Klarhed over, om det er nødvendigt at opretholde Maalebestedsmelsen, de 13 Tommer, eller om man ikke kunde gaa ned til 12 Tommer, og saa er det Ret, som nu gives som en Slags Naade eller Billighed. Det er det, jeg gerne vil være med til at undersøge og overveje i Haab om, at det at røre ved en saadan enkelt Bestemmelse ikke skal føre til vanskelige og endeløse Forhandlinger.

Til Ordføreren, der henstillede, at man samtidig kiggede andetsteds hen, om der ikke andre Steder var lignende Forhold, der kunde trænge til et velvilligt